

tom se snaží dovoditi, že odvolací soud jest ve svém právu opakovati důkazy v první stolici již provedené, jež mu poskytuje § 488 c. ř. s., omezen ustanovením § 462 c. ř. s. v ten způsob, že smí opakovati provedený již důkaz jen, bylo-li to odvolatelem navrženo. Tento dovolatelův názor nemá však opory v zákoně. Podle § 462 první odstavec c. ř. s. jest se ovšem odvolacímu soudu omeziti na přezkum rozhodnutí soudu první stolice v mezích odvolacích návrhů, a to — vyjímajíc případ zmatečnosti — jen v rozsahu a dosahu odvolacích důvodů (viz rozhodnutí č. 886 sb. n. s.), a podle § 488 první odstavec c. ř. s. může odvolací soud opakovati provedené již důkazy, je-li toho třeba pro rozhodnutí o návrzích odvolacích, ale že předpokladem opakování provedených již důkazů jest výslovný návrh odvolatelův, zákon nepraví, aniž to plyne z uvedených ustanovení. V souzeném případě bylo odvolatelem prvému soudu vytýkáno nesprávné hodnocení důkazů z důvodu, že nevěřil ne-manželské matce, která jako svědkyně udala, že se žalovaným tělesně obcovala i po 9. dubnu 1928, a odvolací návrh zněl na změnu napadeného rozsudku a na vyhovění žalobě. Odvolací soud nevybočil z mezí uplatňovaného odvolacího důvodu a odvolacího návrhu a nepřekročil rozsah své přezkumné činnosti, rozhodnuv se opakovati důkaz, jehož nesprávné ocenění prvním soudem bylo v odvolání výslovně vytýkáno, a nezáleží na tom, že odvolatel opakování důkazu přímo nenavrhnul a že se žalovaný proti němu ohražoval. Postup odvolacího soudu neodporuje předpisům §§ 462 a 488 c. ř. s. a výtky vadnosti řízení a rozporu se spisy jsou tedy liché.

Čís. 10135.

Bylo-li odvolání z rozsudku sborového soudu (ve sporu advokátském) podáno do soudního protokolu, ač tu nebylo podmínek § 465, druhý odstavec, cřs., nelze podle § 84 cřs. zjednati nápravu tím, že se nařídí, by advokát, zřízený po odvolací lhůtě, odvolání protokolárně podepsal.

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 487/30).

Šlo o advokátský spor u krajského soudu (§ 27 první odstavec cřs.). Spolužalovanému byla při prvním roku dne 3. července 1929 udělena lhůta do 21. září 1929 k podání odpovědi na žalobu, kterou nepodal, a byl proto na návrh žalující strany odsouzen podle § 398, první odstavec, cřs. Teprve dvanáctý den po doručení rozsudku dostavil se spolužalovaný k procesnímu soudu a jednak žádal o povolení práva chudých a o zřízení advokáta k sepsání odvolání, jednak podal odvolání do protokolu. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřípustné. Důvody: Odvolání žalovaného bylo sepsáno proti předpisu § 465 cřs. u procesního soudu, v jehož sídle jsou aspoň dva advokáti, protokolárně, což je nepřípustnou formou odvolání. Šlo o spor advokátský u sborového soudu a bylo věcí žalovaného, chtěl-li podati odvolání, by včas zakročil o ustanovení advokáta. Dostavil se však až dvanáctý den po doručení

rozsudku k soudu s návrhem na povolení práva chudých, na zřízení advokáta a na sepsání odvolání, tedy v době, kdy se nedalo dobře čekat, že by mohl ustanovený advokát odvolání včas podati. Třebaže tu lze použít i předpisu § 90 zák. o org. s. a dát odvolání sepsati úředníkem soudu nebo státního zastupitelství, an ještě advokát nebyl zřízen, nelze v tom směru napravit vadu podle § 84 c. ř. s., neboť nyní již zástupce byl žalovanému zřízen v osobě Dr N-a a podati odvolání podle § 90 zák. o org. s. jest proto nemožné, zřízený advokát již odvolání podati nemůže, ježto již dávno uplynula odvolací lhůta.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stěžovatel měl nadbytek času, by podal včas žádost o povolení práva chudých a o zřízení advokáta (§ 64 č. 3 c. ř. s.). V § 73 první odstavec c. ř. s. jest vyslovena zásada, že podání žádosti o povolení práva chudých a jiného návrhu vztahujícího se na právo chudých nemůže zdržovati řízení ve věci hlavní a že neopravňuje stranu, by žádala o prodloužení lhůt neb o odročení roků. Výjimky jsou ustanoveny v druhém odstavci § 73 c. ř. s., z nichž žádná na tento případ nedopadá, protože spolužalovaný nepodal žádost o propůjčení práva chudých »bez průtahu po doručení žaloby«, nýbrž až po čtyřech měsících. Odvolání nemohlo býti s právním účinkem sepsáno u procesního soudu do protokolu pro překážku § 465 druhý odstavec c. ř. s. Netřeba se obírat otázkou, zda bylo lze použít předpisu § 90 org. zák. o ustanovení úředníka k sepsání odvolacího spisu — ač nejde o rozsudek okresního, nýbrž sborového soudu a o spor advokátský —, neboť § 90 org. z. použito nebylo a jest tu jen protokolární odvolání. Stěžovatel není v právu, míně, že jde o vadu formální, která může býti podle § 84 c. ř. s. v souvislosti s § 75 č. 3 c. ř. s. napravena tím, že se nařídí, by advokát, zřízený po odvolací lhůtě, protokolární odvolání podepsal. Zapomíná, že v uvedených předpisech jde o formální vady písemných podání, ale že protokolární zápis nelze změnit opravou formální vady v podání a toto teprve zase doplňovati podpisem advokáta. Právem tudíž odvolací soud odmítl odvolání pro nepřipustnost jeho formy.

Čís. 10136.

Vykonatelnost nálezu říšskoněmeckého rozhodčího soudu v tuzemsku.

Předpisu § 328 č. 2 něm. soudního řádu, platícímu podle vyhlášky č. 131/1924 i pro československé soudy, bylo vyhověno, bylo-li v návrhu na povolení exekuce poukázáno na přiložený exekuční titul, v němž uvedeno, že žalovaný odpověděl na žalobu.

Pro vysvědčení požadované v § 80 č. 3 ex. ř. není předepsána určitá forma; stačí, má-li vysvědčení obsah naznačený v poslední větě